

Feked project

Írta: Administrator

2010. október 14. csütörtök, 15:16 - Módosítás: 2012. február 05. vasárnap, 10:03

Sokan kérdeztétek, megpróbálom megfogalmazni a főbb vonalakat, bár valószínűleg nem lesz egyszerű, és nyilván lesznek, akik nem értenek majd meg bennünket. Nem vagyunk egyformák, éppen ezért már most, az elején én kérek elnézést mindenkitől. :)

Tehát: leköltöztünk, négy gyermekünkkel. Budapestről. Nyilván adódik a kérdés: miért?

Fontos lenne, hogy mielőtt folytatjuk, az olvasó elolvassa Wass Albert Ember az országút szélén című művét.

Bennem, - most nyilván csak a magam véleményét írhatom meg ezzel kapcsolatosan - a legmélyebb nyomot, és az induláshoz szükséges bátorságot ez a könyv adta. Négy gyermekkel akik éppen abban a korban vannak ahol még fogékonyak a szépre, a falura, az emberi közösségre, az értékekre nem volt kérdés hogy el kell jönnünk a városból. A kérdés inkább az volt el tudunk-e szakadni az urbanizáció köteleiből, a mindent megkaphatsz minden helyben van, mindent neked most, és bármikor csomóiból. Mert igen: egy faluban nincs 3 bevásárlóközpont 2km-es körzetben, nincs színház, nincs mozi, nincsenek múzeumok és a hivatali ügyek intézése, az orvos, az iskola sem olyan egyszerű. Sőt - mily borzalom - itt még téroró sincsen...

Aztán ott a falu fogalom (illetve kategória) definíciójának problémája is, nem közigazgatásilag, hanem a belülről fakadó emberi igény alapján mi felel meg a gondolatlan játszóknak? Legyen azért egy picit nagyobb, mert akkor van iskola, orvos, esetleg még múzeum, és szórakozóközpont is, vagy éppen ellenkezőleg: legyen kicsi, zárt és emberi léptékű? Érezhető

Feked project

Írta: Administrator

2010. október 14. csütörtök, 15:16 - Módosítás: 2012. február 05. vasárnap, 10:03

már a kérdés felvetéséből is a személyes álláspontom, nem is gondoltam hogy titkolnám.

Abszolút városi (békásmegyeri lakótelepi kulcsos) gyerek voltam, és ott is kezdtem el dolgozni, a városi élet átszötte a létem. De akkor, és ott ezzel nem is foglalkoztam, a létezés egyéb dimenziói számomra ismeretlenek voltak. Mindaddig, míg egyszer az élet úgy hozta, hogy elkerültem egy zárt sváb falucskába, a nagybörzsönyi hegyek közé és ott kezdtem el dolgozni. Más dimenzió, más értékrendek, egyszerűen más élet fogadott. És bár reménytelenül lehetetlennek tűnt ötről a hatra jutni, az akkori vegetatív 4 évig tartó ottani létezésem meghatározóvá vált későbbi életemben. És persze eljöttem, vissza a városba, az egzisztenciáért, az állítólagos biztos anyagi háttérért, a lehetőségek bőséges szarujához. Persze, munkanélkülinek. És reménytelenül kilátástalannak ítéltam a jövőt, ahogy a huszonéves a maga ereje teljében képtelen elképzelni hogyan lesz neki valaha saját telke, kis albérlete, vagy lakása, a semmiből számomra is képtelenségnek tűnt bármi apró valamit alkotni...

Aztán lett egy lakásunk, később egy saját házunk, autónk, és jöttek a gyermekek is. Bölcsődébe nem jártak, ovodába is csupán a kötelező utolsó évben, és aztán jött az iskola. Most a legnagyobb 4., a következő 2. osztályos, van egy "kötelező" ovodás és egy "otthonbaba". Így jöttünk el.

Nekem könnyű, mondhatják hisz mindenem megvan, nincs miért aggódnom. Dehogy nincs, én is ugyanazért aggódom, a gyermekekért, az egészségért, a békességért, a szépségért, a jószágért... mert másért nem érdemes.

Mi a munka? Mi a ház, mi az autó, és mik a körülöttünk lévő tárgyak? Mi a pénz, mi a vélemény, mi a rossz, vagy a jó? Nyilván ahányan vagyunk annyiféleképpen vélekedünk róluk, és mindig vannak, akik - valóban!- bölcsőbbek nálunk. Rajtunk múlik megtanuljuk-e tőlük az igazságot, megértjük-e a szándékukat meglátjuk-e bennük a hosszú évek tapasztalatát?

És akkor a miért-re adott válaszom: a másik dimenzióért. Azért, hogy a gyermekeim most érezhessék a kétfajta létezés közti különbséget. Félreértés ne essék: érezhessék, nem feltétlenül érthessék. Arra ráérnek később is. Nem vagyok urbanizáció ellenes, nincsenek problémáim a városokkal, ismerem őket annyira, hogy megértem az előnyeiket és tisztában vagyok szükségességükkel is. De látom a falvak vesztét, látom, hogy most még van esély az érzés átadására, amire néhány év múlva már nem nagyon lesz remény. Látom a pusztuló, kihalófélben lévő falvakat, mindegy merre indulunk el az országban, szinte sehol nem találunk

Feked project

Írta: Administrator

2010. október 14. csütörtök, 15:16 - Módosítás: 2012. február 05. vasárnap, 10:03

számottevően növekvő vagy virágzó falut, ami már ne lenne város... Néha érzem hogy van még remény, de legtöbbször ennek ellenkezőjét tapasztalom.

Mi más a faluban? Elsősorban a léptékek. Emberiek. Aztán az értékek, amiket mi már elfeledtünk, mert számunkra már más adódott, illetve mást tanultunk. A közösség, ami összetartozást valahová való tartozást, magunk és mások elfogadását is jelenti. A személyesség, ami "mindegy hol vagyunk mindig azok vagyunk akiknek megismertek benünket" érzésként jelenik meg akár a boltban, akár a buszon, akár csak egy csendes délutáni séta közben a főutcán. Mert a városban lehetsz "más", itt nem lehet elrejtőzni, itt élni lehet... :)